

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

28. Dies Novemb. Modò tu Deus meus in Cœlo, licet in æternum ego in inferno.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

Sapientia, unde principium capit omnis suavitas ; & quod est bonum super omne bonum , pulchrum super omnia pulchra, iustum super omnia iusta, potens super omnem potentiam, sapiens super omnem veritatem , dulce super omnem saporem. Esse tam bonum, ut mori elegerit, quo viveret vilissima creatura: humiliari, ne vermiculus aliquis se extolleret, homo fieri, propter inimicum sibi & Divinitati suæ insidiantem hominem , ut se denique dederit in cibum & sustentationem vitæ illius, qui mille mortes merebatur. Hi tot & tanti tituli, me ad amorem tanti boni, non suaviter inducunt, sed fortiter impellunt. Dic ergo cum Poëta :

Est super omne Deus, Rex, Dominusque meus.

28. DIES NOVEMB.

Modò tu Deus meus in Cœlo, licet in æternum ego in inferno. *Gerardus inter ejus dicta.*

Dei Majestas, peccati enormitas.

I. **P**ergamus velificari affectibus erga auctorem omnium effectuum. Gratu-

lor quantum possum rebus omnibus conditis, quod tam admirandum habeant, à quo processerunt, conditorem. Plaudant Cœli, quia suum comprehendere nequeunt creatorem : servant planetæ cursum suum, stellæ majora accendant luminaria, ut luceant huic luci incessabili, quæ formavit eas : exultent elementa, quia qui creavit illa, centrum est, & perfectio universi : mixta omnia, plantæ, animalia, homines, Angeli, diem festum agant, quia tam magnum consecuti sunt Regem, tam potentem Principem, tam bonum Patrem ? latentur cœli, & terra de

de gloria talis Domini, & de magnificentia tanti Monarchæ. O igitur inter miseros miserrimum, qui tanto Domino se submittere refragatur, & in inquietudine commodorum, in distractione negotiorum, in diversitate rumorum, in inquietudine bellorum volvitur, & revolvitur perpetuò illius oblitus, qui charitate perpetua eum dilexit: cui nulla est satietas in omni voluptate, voluptas nulla in ulla stabilitate, quies nulla in perpetua ambitione, pax nulla in assidua æmulatione, morsus perpetuus in conscientia inquietudine.

II. Unde deberent homines omnes percelli, timore ingenti, contremiscere omnibus membris, trepidare omnibus artubus, expallescere toto vultu, exhorrescere toto animo, si audirent unum unicum ex toto humano genere reperiri, vel olim fuisse reperi- tum, qui vel semel lethali noxa Deum offendisset. Hæc certè evenirent si homines immensam Dei perciperent Bonitatem, intelligerent Majestatem. Jam verò cum peccatum sit malum, malorum omnium maximum, summa miseria, extrema infelicitas; dedecus turpissimum, tamen eodem die, & hora quâ in tantam inciderunt calamitatem, plaudunt manibus, saltant pedibus, modulantur vocibus, & fruuntur cunctis voluptatibus. Itanè verò, tam es cæcus, ut non videas? tam demens, ut non capias tantum malum, quod nocet tibi amplius, quàm aut affligendo Diabolus, aut puniendo Deus possit? Quòd, dum pœnis vindicatur æternis, nondum dignis vindicatur? Quòd punctulo deletatur unico, pœnas luit nunquam finiendas. Quæso te, quisquis peccator es, & fidelis; cre-

desine hoc, & audes? & non times? non doles? non tremis? non sapis? Audi tandem monentem fidem, spem animantem, timorem minitantem, pudorem increpantem, amorem allicientem. Tantine tibi est tantila rei pessimæ voluptas, ut eam pœnis comparas æternis? tantilli tibi est Dei inimicum esse? cujus inimicitia, est felicitatis jacturâ, damnationis sententia? quem nec fallere potes quia Sapientia est, nec evadere quia immensitas est, nec vincere, quia omnipotentia est.

III. Hoc jam tanto malo, ut libereris, nullo opus labore, nulla molestia, sumptu nullo: non est necesse itinera suscipere, maria trajicere, alpes conscendere: excusare ista posses omnia. Agnosce tantummodò, quod nosti verissimum: detestare, quod scis pessimum: prode, quod credis fore secretissimum, vel uni soli, qui antè vitam fundat, quàm illud vel signo vulget; & ecce tantum malum evasisti. Quòd si difficile tibi accidit, pessimè infelicitate tua statuis: iniquissimè de summo discrimine judicas. Quòdque tandem differre statuis, qui nec de puncto ad pœnitentiam tibi indulgendo certus es? dum hominem invenias? cujus auribus fidas, cujus censuram non metuas, à qua redargui non horreas? dum non libuerit amplius, totamque peccandi libidinem expleveris? dum peccare ampliùs mortis veter necessitas? ah te! periculosa nimis mora est, dubia nimis hora est? ah! malum tempore fit majus, morâ periculosius, curatu difficilior: & aperire medico renuis? vulnus est, & lethale quidem, & differt medicinam? pondus est in abyssum usque deprimens, nec vis deponere? Si peccati enormitatem sic animo

com.

comprehenderes, & Dei Majestatem: ut Gerardus ille, cum eo & tu diceres: *Verè graviora quàm infernus habet tormenta, qui tot considerans in bonum, ô infinitum, peccata & scelera, zelo pro Domino comeditur.* Ac deinde magno erga Dei felicitatem affectu exclamabat: *Moddò tu Deus meus in calo, licet ego in æternum in inferno.*

29. DIES NOVEMB.

Diligenti Deum sufficit illi placere quem diligit.

S. Leo *serm. 7. de Jejun. sex mens.*

Placere Deo, de- I.
bet esse omnis
noster labor.

Non tibi displiceat hodie
expendere quomoddò Deo
placeas, ut placendo, illum

olim possideas. Primum Deo placet, qui fugit quæ ei displicent, & facit quæ ei placent. Hinc fugit talis omnia mala, & satagit facere omnia bona. Unde Augustinus: (a) *Quod ei placet, dabit nobis: si quod ei displicet in nobis, displiceat & nobis.* Ita ardebat S. Theresia placere Deo, ut rarum illud, & inauditum ab hominum memoria ediderit votum faciendi semper illud, quod nosset magis placere Deo. Ut porrò cognoscas quæ sint quæ Deo magis placeant, accipe hujus rei methodum à S. Thoma Aquinate. Hic magis studiosus Theologiæ Mysticæ, quam Scholasticæ, flexis humi poplitibus, hanc orationem, quam & ipse concinnavit, recitabat, videlicet: *Concede omnipotens Deus, quæ tibi placita sunt. Primò, ardentè concupiscere. Secundò, prudenter investigare. Tertiò, veraciter agnoscere. Quartò, perfectè adimplere.* Primò, nulli placere ap-

O o o s

peram,

(a) De nat. & grat. c. 33.